

staaelige Visdom kan anse for paatrængende nødvendigt. Derfor, mine Herrer, hvad Loven og Overenskomsten tillade, er at give Garanti for de to Banker, der ere nævnte, og ikke for noget som helst andet. Endvidere faa de den Ret, som Garanten faar, naar han træder i Stedet for Kreditor; med andre Ord, Kreditors Ret overfor de nødlidende Banker, hverken mere eller mindre. Retten til at give Garanti medfører Ret til at føre Tilsyn. Deraf følger igen, at Komiteen maa være uberettiget til at træffe andre Foranstaltninger end dem, der angaa Grundejerbanken og Detailhandlerbanken. Og naar den indstiller til Finansministeren at give et ganske utilstrækkeligt og saare uformelt Grundlag, er Komiteen gaaet ud over sit Grundlag.

Naar jeg skal gøre nogle Bemærkninger om, hvorledes Bankkomiteen hidtil har anvendt sin Opfattelse, vil jeg indrømme, at det er meget svært at dømme, naar man kun har det Materiale, her foreligger. Jeg antager og haaber, at dette Materiale er udtømmende for de Herrer Statsrepræsentanters Viden. Men der sker andre Ting mellem Himmel og Jord og maaske ogsaa mellem Bankerne, end de Herrer Statsrepræsentanter synes at drømme om. Jeg skal imidlertid holde min Kritik tilbage paa dette Punkt, da jeg i Virkeligheden har været fremme med den, før dette Referat er kommet, og ikke behøver at understrege dette. Kun et Par enkelte Momenter!

De Herrer ville have lagt Mærke til, at en Mængde Aktionærer i Grundejerbanken har fremsat en Kritik i Form af et Andragende til dette høje Ting. Der er i Andragendet en ret grotesk Idé, for saa vidt de Herrer ved Siden af det fine og logiske, der staaar deri, foreslaa, at der skal nedsættes en Komité til at undersøge Bankkomiteen. Vi have haft Komiteer nok til at undersøge hinanden. Imidlertid gøres der opmærksom paa mange Forhold, hvor jeg vedblivende mener, at Bankkomiteen ikke har handlet, som den burde. Forholdet til Firmaet D. B. Adler er for mig uforstaaeligt. Det er umuligt at afgøre, hvad der er værst: at man tillod D. B. Adler at gaa ind i Grundejerbanken, eller at man tillod Firmaet at gaa ud derfra. Det kostede Grundejerbanken $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og det maa da haabes, at naar det højtagede Firmas Repræsentanter, de Herrer Adler og Goldschmidt, gaa rundt i Verden og endnu anse deres Firma for et pænt og agtet Firma, maa de

føle Taknemmelighed til Grundejerbankens Aktionærer, paa hvis Bekostning det delvis er sket. Det andet Forhold, som er omtvistet, er Forholdet til Konsortiet Davidsen, og jeg beklager, at der ikke staaar, hvem egentlig dette Konsortium er, om det udelukkende er Hr. Davidsen, eller om ikke andre skulde staa bag ved Hr. Davidsen. Davidsen garanterede som bekendt for 7 Mill. Kr. I øvrigt skal jeg kun sige, at der gaar Rygter om, at Hr. Davidsen skal slippe med at betale 70,000 Kr., det vil sige 1 pCt. af sin Skyld. Jeg er imidlertid ikke kaldet til at varetage Grundejerbankens Aktionærers Interesser, men jeg maa dog sige, at 1 pCt. synes mig at være en vel lille Dividende, særlig da vedkommende Garant, der mente at kunne tjene paa at være Garant, neppe vilde have nøjedes med 1 pCt. Gevinst, hvis han skulde have en saadan. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa Omtalen af denne Banks Debitorer, uagtet jeg kender nogle af dem. Adskillige af dem ere for øvrigt fælles for Detailhandlerbanken og Grundejerbanken.

Opgaven, siger denne Bankkomité paa Side 4, er at berolige udenlandske Kreditorer. Der er overhovedet meget af Beroligelse og Tillid i dette Referat, og derfor faa vi et Forhold som dette, at man udbetaler den franske Bank 4 Mill. Kr. Jeg har før berørt dette Forhold, men det synes nu, efter at jeg har haft den Ære at tale sidst om denne Sag her i Tinget, at Grundejerbankens Sagfører, vor højtæredede Kollega i Landstinget, Hr. Højesteretssagfører P. G. C. Jensen — jeg nævner hans Navn, da det ikke er som Landstingsmand, men som Sagfører, jeg nævner ham —, har gjort gældende i et Indlæg overfor Overretssagfører Dreyer, der fører Sagen paa Aktionærernes Vegne, at Banque Française først har gjort sin Ret gældende i Begyndelsen af 1908. Men denne Ret udløb positivt den 15. Juni 1907. Spørgsmaalet er da: Hvorfor har man tilbagebetalt Banque Françaises 4 Mill. Kr., naar den først har gjort sin Ret gældende paa det Tidspunkt, hvor Retten ifølge denne Del af Overenskomsten er gaaet tabt. I øvrigt skal jeg ikke komme videre ind paa Grundejerbankens Forhold. Jeg synes kun, at her er der gjort Aktionærerne en stor Uret, og den er ikke bleven mindre ved, at Bankkomiteen tillod Genvalg af de Herrer, som en Gang havde sat Tilliden til. Det viser sig ogsaa af Uddragningen fra Banken, at Tilliden er svigtende, og det viser sig, at det er en noget dyr Admini-